

## Arrest

nr. 171 684 van 12 juli 2016  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 19 juli 2013 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 29 oktober 2013.

Op 26 maart 2014 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Bij arrest van 3 juni 2016 met nummer 169 029 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring, dat door de verzoekende partij tegen voormelde beslissing ingediend werd.

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar aan de verzoekende partij opgelegd wordt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten:  
Naam + voornaam: S., N. A. [...]  
Geboortedatum: 16.11.1958  
Geboorteplaats: Mirpur  
Nationaliteit: Pakistan*

*wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 26.03.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:*

*2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.06.2013. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 03.10.2013 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 13.10.2013 hieraan gevolg te geven. “*

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de “ART. N13SEXIES bij het KB betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 8 oktober 1981 en van de bijlagen bij dit KB aangaande de bijlage 13sexies”, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.2. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

### **“3.1.1.**

*De beslissing tot een inreisverbod van 3 jaar werd genomen zonder de minste motivering, noch wordt een verwijzing naar de feiten gemaakt zoals voorzien in het model van de bijlagen bij het hierboven genoemd KB. Er wordt louter gewezen op een eerder bevel dd. 5 juni 2013.*

*Wat betreft het inreisverbod op zich dient gewezen te worden op art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zijn § 1, eerste en tweede lid bepaalt als volgt:*

*“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).”*

*Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, bovendien dient daarnaast rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.*

In wezen wordt artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet evenals de bijlage 13sexies bij het KB betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 8 oktober 1981 geschonden.

### 3.1.2.

De verwerende partij moet dus staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar. De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat. Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van drie jaar werd helemaal niet gemotiveerd, er gebeurde zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten:

“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 02.05.2013 en betekend op 13.05.2013” (stuk 1 en stuk 2).

De verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat zij verplicht is om vanaf de vaststelling dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan sowieso een inreisverbod van het maximum van drie jaar op te leggen.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

Het betreft immers een 56-jarige man die een ernstige hartziekte heeft waarvoor hij reeds meerdere chirurgische ingrepen heeft ondergaan (stuk 3). Deze man kan omwille van zijn ziekte niet zomaar terugkeren naar het land van herkomst, niet op zijn minst omdat hij hier meerdere operaties diende te ondergaan. Op heden is verzoeker nog steeds in behandeling (stuk 4).

Bovendien kan niet men niet uit het oog verliezen dat de medische oorspronkelijk ontvankelijk werden bevonden. Hieruit kan men afleiden dat de aandoeningen van de verzoekende partij wel degelijk ernstig is. Ten onrechte heeft de verwerende partij de medische regularisatieaanvragen ongegrond bevonden. Verzoeker heeft hiertegen beroep ingediend.

Dat de medische regularisatie van de verzoekende partij recent werd afgewezen als ongegrond, ontslaat bijgevolg de verwerende partij niet van z'n plicht om op dit vlak het inreisverbod, alsook de termijn van dit inreisverbod te motiveren.

Echter, elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissingen (stuk 1 en stuk 2). De formele motiveringsverplichting is geschonden.

### 3.1.3.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk bevestigd dat een inreisverbod dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke elementen in het dossier en dat moet verantwoord worden waarom een maximum van drie jaar nodig wordt geacht (RvV, nr. 98 002, 27 februari 2013, RvV 93942, 19 december 2012, RvV 92111, 27 november 2012 en RvV, nr. 108 303, 19 augustus 2013).

Gelet op de slechte gezondheidstoestand van de verzoekende partij, is die mogelijkheid om terug te keren er niet. Bovendien is de verwerende partij verplicht om artikel 74/13 j. 74/17 Vw. wel degelijk toe te passen. Dit volgt eveneens uit artikel 5 van de Terugkeerrichtlijnen die België diende om te zetten in interne wetgeving:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,

en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

De verzoekende partij is zoals gesteld ernstig ziek. De beroepsprocedure tegen de ongegrondheidsbeslissing aangaande de 9ter Vw. aanvraag is hangende. Een terugkeer naar het land van herkomst zou aan de verzoekende partij ernstige schade berokkenen. Niet alleen is de noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst niet voorhanden, maar is er eveneens sprake van een allesbehalve stabiele veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Bijgevolg is eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden.”

2.1.3. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

*“Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat automatisch een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Verweerder zou geen rekening hebben gehouden met de specifieke omstandigheden bij het opleggen van een inreisverbod.*

*De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen. De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet.*

*Dit artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:*

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht (...).”*

*In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd. Er wordt dan ook expliciet gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd:*

*“ REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 (drie) jaar:*

*o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.06.2013. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 03.10.2013 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 13.10.2013 hieraan gevolg te geven.”*  
*(onderlijning toegevoegd)*

*De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.*

*Verzoekende partij haar beschouwingen als zou automatisch een inreisverbod van drie jaar zijn opgelegd, kunnen geenszins worden gevolgd gezien de concrete motieven van de bestreden beslissing.*

*Zie ook:*

*“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)*

*En:*

*“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)*

*In casu haalt verzoekende partij als enig concreet element aan dat zij een ernstige hartziekte heeft waarvoor zij in behandeling is, en haar aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard was.*

*Verweerder laat gelden dat verzoekende partij werkelijk niet ernstig is waar zij poogt voor te houden dat in de bestreden beslissingen tot inreisverbod had moeten worden gemotiveerd inzake de elementen die aangehaald werden in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aanvraag die bij beslissing van 26.03.2014 ongegrond verklaard werd na advies van de arts-adviseur inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland.*

*Verzoekende partij gaat bij haar kritiek voorbij aan het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 26.03.2014 een beslissing heeft genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, die ongegrond verklaard werd.*

*Zodoende kan niet worden voorgehouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de afzonderlijke beslissing tot inreisverbod nogmaals zou moeten motiveren inzake de medische elementen aangehaald in deze aanvraag op grond van artikel 9ter, waarover reeds beslist was.*

*Evenmin maakt het gegeven dat verzoekende partij tegen de ongegrondheidsbeslissing beroep heeft aangetekend (wat trouwens pas na het nemen van de in casu bestreden beslissing is gebeurd) dat de*

*ongegegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet niet meer rechtsgeldig in het rechtsverkeer aanwezig zou zijn.*

*Verzoekende partij haar beschouwingen falen dan ook volkomen. Geenszins handelde de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig bij het nemen van de bestreden beslissing.*

*Verder toont verzoekende partij niet aan dat er bijkomende gegevens zijn waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Verzoekende partij haar voornamelijk theoretisch betoog kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen en ten genoegen van recht werd gemotiveerd.*

*Terwijl de bestreden beslissing in casu geen beslissing tot verwijdering betreft, en de schending van de artikelen 74/13 en 74/17 van de wet sowieso niet dienstig kan worden ingeroepen, los van de vaststelling dat "uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen." (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, [www.rvv-ccce.be](http://www.rvv-ccce.be), onderlijning toegevoegd).*

*Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij ook niet dienstig de schending kan inroepen van bepalingen van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008.*

*Deze richtlijn heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde, doch werd omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beiden in werking getreden op 27.02.2012).*

*Verzoekende partij verwijst in de hoofding van het middel naar enkele artikelen van de richtlijn, doch zij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.*

*Verweerder laat tot slot gelden dat verzoekende partij in de hoofding van het middel ook de schending aanvoert van artikel N13sexies bij het KB van 08.10.1981 en de bijlagen bij dit KB, doch zij in gebreke blijft op afdoende wijze aan te geven om welke reden zij dit geschonden acht.*

*Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.*

*Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij in rechte falen, en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht genomen werd en ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.*

*Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen.*

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.*

*Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."*

2.1.4. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij een duurtijd van drie jaar oplegt. De verzoekende partij wijst er op dat de verwerende partij een inreisverbod van maximaal drie jaar kan opleggen, maar dat deze duur dus niet automatisch drie jaar moet zijn. De verzoekende partij wijst tevens op artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."*

Het inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd:

*"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

o *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:*

*2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.06.2013. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 03.10.2013 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 13.10.2013 hieraan gevolg te geven.”*

Zoals blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd. De verzoekende partij laat dus terecht gelden dat het verplicht opleggen van een inreisverbod nog niet betekent dat de duur van dit inreisverbod de maximale drie jaar moet zijn. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig het eerste lid van vornoemd artikel worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd op grond van het feit dat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”*, waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2013, dat eenmaal verlengd werd. Dit vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een aanwijzing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat *in casu* om een vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2013, niet werd uitgevoerd. Volgens artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan dit enkel als reden worden gebruikt om een inreisverbod op te leggen, en niet om de duur van dat inreisverbod te motiveren. De vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2013, houdt niets anders in dan de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden beschouwd als een afzonderlijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nr. 234.225 en 234.228).

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog de schending artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet aannemelijk. De verzoekende partij toont aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014, tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS